

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΠΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἰ συνδρομὴ ἀποστέλλεται ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματεσίου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ, (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Ἰσπανικὴ (Συνέχεια).
— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνέχεια). — ΚΕΟ-
ΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΜΟΝΑΧΟΥ, διήγημα

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 6
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλιον 4.
ΦΙΛΑΔ. προηγούμενα λεπτὰ 20.

Ἦτιένισεν αὐτὴν μὲ ἀπληστον βλέμμα (σελ. 294).

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ἸΣΠΑΝΙΚΗ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΥ ΔΕ-ΓΟΝΖΑΛΕΣ

[Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλου].

ΚΒ'

Πρωτὰν τινὰ ὁ Μιαντουκατοῦκ, κατα-
ληφθεὶς ὑπὸ ἀκατασχέτου ἐπιθυμίας νὰ
θηρευθῆ ἀλώπεκας, ἐγκατέλιπε, πρὸ τῆς
ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, τὴν ἐκ φύλλων φοί-
νικος ψάθην του.

Λαβὼν τὴν δίκανον καρabiνὰν του, διὰ
πᾶν δ' ἐνδεχόμενον ὀπλισθεὶς ἐπίσης διὰ
πελέκειωσ καὶ ζεύγους πιστολίων, τὰ ὁ-

ποῖα ἀνήρτησεν ἀπὸ τῆς ζώνης του, ἐξ-
ἤλθε μόνος τοῦ χωρίου τῶν Ἀναπάς, κα-
τῆλθεν εἰς τὴν κοιλάδα καὶ εἰσέδυσεν ὑπὸ
τὰ σκιάζοντα τὸν ποταμὸν πυκνὰ δένδρα.

Μάτην ὁμως ἀνηρεύνησε τοὺς θάμνους,
διότι οὐδὲ μίαν εὔρεν ἀλώπεκα.

Ἐφθασε, διὰ στενωποῦ, μέχρι τῆς ὀ-
χθῆς τοῦ ποταμοῦ, μόλις δ' ἡ ἀπόστασις
βολῆς καρabiνὰς ἐχώριζεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς
ἐτέρας ὀχθῆς.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ παρετήρησε μὲ βλέμ-
μα πόθου τὴν ἀντίπεραν ὀχθὴν.

Οἱ Ἴνδοι ὁμως εἶναι συνετοί.

Ἡ ὀχθὴ ἐκεῖνη ἦτο ἐχθρική πρὸς αὐ-
τόν, ὄντα μέγαν ἀρχηγόν τῶν Ἀναπάς.

Ἐὰν ἔθετε τὸν πόδα ἐπ' αὐτῆς, θὰ
παρεῖγεν εἰς τοὺς Ματαχέτους ἡμέραν
θριαμβοῦ.

Πλὴν ἡ ἐπιθυμία τῆς θήρας ἀλωπέκων
κατενίκησε παρ' αὐτῷ τὴν σύνεσιν.

Προσέδρασε, λοιπόν, τὸν σάκκον τῶν πο-
λεμοφοδίων του καὶ τὰ πιστόλια αὐτοῦ εἰς
τὸ ἄκρον τῆς καρabiνὰς του, ἐρρίθη εἰς
τὸν ποταμὸν καὶ ἤρχισεν νὰ κολυμβᾷ διὰ
τῆς μιᾶς χειρὸς, ἐνῶ, διὰ τῆς ἐτέρας, ἐ-
κράτει τὴν καρabiνὰν ἐκτὸς τοῦ ὕδατος.

Μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα, ἐφθασεν εἰς
τὴν ἀπέναντι ὀχθὴν.

Μόλις δ' ἐξήρχετο τοῦ ὕδατος, ζῶν τι
ἐξώρμησεν ἀπὸ τῶν πυκνῶν θάμνων.

Ὁ Μιαντουκατούκ, με τοὺς ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας, ἀφῆκε κραυγὴν ἀγρίας χαρᾶς.

Τὸ ζῶον ἦτο μεγάλη μέλαινα ἀλώπηξ, ἥτις, ἀντὶ νὰ κρυβῆ ἐντὸς θάμνων, ἔτρεχεν ἐπὶ τῆς στενωποῦ.

Ὁ Μιαντουκατούκ κατεδίωξεν αὐτήν.

Ὅση δὴποτε ὅμως ἂν ἦναι ἡ ταχύτης τοῦ ἀνθρώπου, Ἴνδοῦ ἔτι, ἡ ἰνδικὴ ἀλώπηξ πάντως ὑπερβαίνει αὐτήν.

Ὁ Μιαντουκατούκ οὐδὲν ἕτερον κατάρθωσεν ἢ νὰ εἰσδύσῃ ἐντὸς τῆς χώρας τῶν Ματαχέτων, πλὴν ἐθεώρησε συνετόν νὰ μὴ προβῆ περαιτέρω καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ὄχθην.

Αἰφνης ὅμως ἔστη καὶ προσέσχε τὸ οὐς, διότι, μεταξύ τῶν θάμνων, ἤκουσε βραδὺν, ἑλαφρὸν καὶ συνεχῆ θόρυβον.

— Θὰ εἶναι μεγάλο φεῖδι! ἀνεφώνησε.

Βραδέως δὲ καὶ μετὰ προσοχῆς, διωλίθησε μεταξύ τῶν δένδρων μέχρι τοῦ μέρους, ἐκ τοῦ ὁποίου προήρχετο ὁ θόρυβος.

Ὁ Μιαντουκατούκ ἐσταμάτησεν ἐκ νέου, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ θέᾳ ἀντικειμένου τινός εἰς μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν.

ΚΓ'

Ἐκεῖνο τὸ ἀντικείμενον ἦτο νεαρὰ Ἴνδῆ ἀπεριγράπτου καλλονῆς καὶ λιγυρὰ ὡς τὸν ὑπὸ τῆς ἑλαφροτέρας πνοῆς ἀνέμου κλονιζόμενον κάλαμον.

Χονδρότατον κομβολόγιον κοραλίω, διὰ τοῦ ὁποίου ἐστηρίζοντο ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς τρία πτερὰ ἄετοῦ, συνεκράτει τὴν μέλαιναν καὶ φύσει οὐλὴν κόμην τῆς περιδέξαιον μελανῶν μαργαριτῶν, τόσῳ χονδρῶν καὶ πολλῶν, ὥστε ν' ἀποτελῶσιν ἀληθῆ θησαυρόν, ἐκόσμηι τὸν ἀνεπτυγμένον καὶ ἀξιοσημειώτως ἀβρὸν κόλπον τῆς ἔφερον ἐνώτια καὶ ψέλλια ἐξ ὁμοίων μαργαριτῶν, μικρὸν πολύχρου μανδύαν καὶ εἶδος ὁμοίου χιτῶνος μέχρι τῶν γονάτων ἐξικνουμένου.

Ἦτο θαυμασίως ὄραϊα.

Ἰδίως δ' ἀπαράβλητοι ἦσαν οἱ μέλανεσ καὶ σπινθηρίζοντες ὀφθαλμοὶ αὐτῆς.

Τὰ φυσικὰ ὅμως δῶρα εἶχον, οὕτως εἰπεῖν, μαρνανθῆ, ἕνεκα τῆς παραδόξου ἐγχειρίσεως, διὰ τῆς ὁποίας οἱ Ἴνδοι νομίζουσιν ὅτι αὐξάνουσι τὴν καλλονὴν.

Τὸ μέτωπον, αἰ παρεκί, ὁ τράχηλος, ὁ κόλπος, οἱ βραχίονες, ἐπὶ τέλους πάντα τὰ γυμνὰ μέλη τῆς νεάνιδος, ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ ζωγραφημάτων, παριστάντων κύκλους, ἄλλειψεις καὶ παντοῖα φαντασιώδη ἀραβουρήματα, μελανὰ, ἐρυθρὰ καὶ κυανὰ, τὰ ὁποῖα, εἰ καὶ μετὰ τεχνικῆς λεπτότητος ἐπέχειρασμένα, ἤρμοζον πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ τάπητος, ἀπετέλου δὲ μὴ διακριτικὰ σημεῖα παρὰ τοῖς Ἴνδοις.

Τοιοῦτοτρόπως ἐνδεδυμένη καὶ ἐστιγμένη νεανὶς θὰ ἦτο, ἀναμφιβόλως, θυγατὴρ μεγάλου ἀρχηγοῦ.

Ἡ θέσις αὐτῆς ἦτο φρικώδης.

Τρέμουσα, ἀκίνητος, με τοὺς μῦς τοῦ προσώπου συνεσταλμένους, τὸ στόμα ἀνοι-

κτὸν καὶ δυσχερῶς ἀναπνεύουσα, ἠτένιζε τὸ βλέμμα ἐπὶ τινος σημείου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ αὐτό.

Ὁ Μιαντουκατούκ, ἐνοήσας τὸ αἷτιον τῆς φρίκης τῆς νέας, διηύθυνε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος· διέκρινε τερατώδη βόαν, χερσαῖον λεθιαθῶν, ὅστις, με ὀρθάνοικτον τὸ δυσῶδες στόμα του, προὔχῳρει ἀνεπαισθήτως πρὸς τὴν Ἴνδῆν.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ ὄρεως, ὁ Μιαντουκατούκ ἠγέρθη, ἔθεσέ τινας σφαίρας ἐντὸς τῆς καρβίνιας του, ἀφοῦ ἐξήτασε τὰς σφύρας αὐτῆς, ἐσκόπευσε καὶ ἔσυρε τὴν σκανδάλην.

Μόλις ἡ βολὴ ἐρρίφθη, τὸ ἐρπετόν συνεστράφη βιαίως περὶ ἑαυτοῦ, ἀφέν βραγχὸν σύριγμα· εἶτα δ' ἡ ἀπειλητικὴ κεφαλὴ του κατέπεσε καὶ συγχρόνως ἔπυκνεν ἡ γοητεύουσα τὴν νεάνίδα μαγνητικὴ ἐπιρροή. Ἡ κόρη, καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, ἐλιποθύμισε.

Ὁ Μιαντουκατούκ ἐπήδησεν ὑπὲρ τὰ δένδρῳλια μετὰ τῆς εὐκινήσιας τίγρεως καὶ ἀφίκετο ἐγγὺς τῆς ἀναισθητοῦ ἐκτάδην κειμένης Ἴνδῆς.

Ἦτένισεν αὐτὴν με ἀπληστον βλέμμα· ἀλλὰ, ῥίψας αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, ἐμειδίασε μειδιάμα μίσους καὶ περιφρονήσεως, ἀνάμικτον ποιᾶς τινος χαρᾶς.

Ἄστραπὴ ἐκδικήσεως ἐφώτισε τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

Οἱ μῦς τοῦ προσώπου του διεστάλησαν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀναπᾶς εἶχε διακρίνει σύμβολόν τι, ἐξωγραφημένον ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου μέρους τοῦ στήθους τῆς νεάνιδος.

Τὸ σύμβολον ἐκεῖνο, χονδρειδῶς γεγραμμένον, παρίστα πάνθηρα συνεσταλμένον καὶ ἔτοιμον νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς λείας του.

Ὁ πάνθηρ ἦτο τὸ διακριτικὸν σημεῖον, τὸ οἰκόσημον, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ τῶν Ματαχέτων.

— Ἡ Κομψὴ - Ἐλαφος! ἀνέκραξεν ὁ Μιαντουκατούκ ἡ κόρη τοῦ Ματαχέτου! Τὰ κοράσια τῆς φυλῆς τῆς ἐχαιρέτησαν αὐτὴν τὴν αὐγὴν καὶ τὴν εἶδον νὰ μειδιᾷ πρὸς τὴν νέαν ἡμέραν πλὴν θὰ τὴν ἴδωσι περὶ ἡλίου δυσμᾶς νὰ ἐπιστρέφῃ μελαγχολικὴ καὶ λυπημένη ὡς τὸ μαρνανθὲν ὑπὸ τοῦ λίβα ἄνθος, πρὸς μεγίστην θλίψιν τοῦ Ἀναουχᾶ! ὦ! σοφὸ καὶ ἰσχυρὸ Μελούκ! σὲ ὑπόσχομαι τὰ σπλάγγνα δέκα αἰχμαλώτων ὡς ἀνταπόδοσιν διὰ τὴν εὐτυχίαν μου! θὰ ἀρπάσω τὴν χαρὰν ἀπὸ τὸ φῶς τῶν Ματαχέτων! θὰ λάβω μαζύ μου τὴν κόμην καὶ τοὺς μαργαρίτας τῆς, τοὺς ὁποίους θ' ἀποστείλω πρὸς αὐτοὺς με τὴν ἐχθρότητα τῶν Ἀναπᾶς.

Τὸ δάσος ἦτο ἔρημον, ὁ ἥλιος ἔδυε καὶ ἡ σκιὰ τῶν ὑψηλῶν δένδρων ἤρχιζε νὰ καλύπτῃ τὴν λιπόθυμον Κομψὴν - Ἐλαφον.

Ὁ Μιαντουκατούκ, παρὰ τὸ μῖσός του, ἔλαθεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐπέθεσε φίλημα ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Ἡ θυγατὴρ τοῦ Ματαχέτου ὑπῆρξεν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐχθρῶν τοῦ πατρός τῆς.

Οὗτος ἀφῆρεσε τοὺς μαργαρίτας τῆς καὶ τὰ τρία πτερὰ ἄετοῦ, εἶτα δέ, ἀνα-

σύρας τὴν μάχαιράν του, ἔκοψε τὴν μέλαιναν κόμην τῆς, τὴν ὁποίαν ἀνήρτησεν ἀπὸ τῆς ζώνης του, μεθ' ὃ ἐγκατέλιπε τὴν Ἴνδῆν λιπόθυμον πλησίον τοῦ νεκροῦ βόα καὶ ἀπεμακρύνθη ἀθορύβως· διαβὰς δὲ κολυμβητὴν τὸν ποταμόν, ἀφίκετο μετὰ τῶν οἰκείων του, ἐνῶ ἡ σελήνη ἀνέτελλεν εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Ἀπέθεσεν εἰς τινὰ γωνίαν τῆς καλύβης τοῦ τὴν κόμην καὶ τὰ πτερὰ τῆς Κομψῆς - Ἐλαφον ἐτοποθέτησε τοὺς μαργαρίτας αὐτῆς ἐπὶ τῆς ὡς κλίνης χρησιμευούσης αὐτῷ ψιθίου καὶ κατεκλίθη.

Δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ κοιμηθῇ ὡς ἄλλοτε.

Ἡ εἰκὼν τοῦ θυμάτός του δὲν ἄφινεν αὐτὸν ἤσυχον—ὄραμα ἐπίμονον, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὴν μορφήν κεκοιμημένης ὑπὸ τῆς γοητείας τῆς ὀπτασίας γυναικός, διαστῆλει τὴν καρδίαν μας, πυρπολεῖ τὸ αἷμα ἡμῶν, προξενεῖ ἡμῖν οὐκ οἶδα τίνα ἀρρητον πυρετόν καὶ μεταφέρει ἡμᾶς ἠδέως εἰς τοὺς κόλπους ἐτέρας ζωῆς, τῆς ζωῆς τῶν θελητικῶν ὀνείρων· δηλητήριο θανατοῦν βραδέως, προσηλοῦν τὸν νοῦν ἡμῶν εἰς ὀρισμένην ἰδέαν· πραγματοποίησις τοῦ ἰδανικοῦ ἡμῶν, ψυχικὴ ἀσθένεια, ἥτις βασανίζει τὴν καρδίαν· ἐπιθυμία, ἣν δὲν προσπαθεῖ τις νὰ καταβάλλῃ· δίψα, τὴν ὁποίαν δὲν σβύνει τις εἰμὴ λησμονῶν ἢ ἀπορρίπτων τὸ πλῆρες τοῦ διεγείροντος καὶ μὴ καταπαύοντος αὐτὴν ῥευστοῦ ποτήριον.

Ὁ Μιαντουκατούκ ἠῤῥατο, μάλιστα δ' ἐναντίον τῆς θελήσεώς του.

Δὲν ὠμολόγει πρὸς ἑαυτὸν τὸν ἔρωτά του, οὐδ' ἐπίστευεν ἢ ἤθελε νὰ πιστεύσῃ αὐτόν, διότι ἡ Κομψὴ - Ἐλαφος ἦτο θυγάτηρ τῶν ἐχθρῶν του.

Εἶχε τὸν ἔρωτα μὲν εἰς τὴν καρδίαν, τὸ μῖσος δ' εἰς τὴν κεφαλὴν.

ΚΔ'

Τὴν ἐπιούσαν, περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, μετὰ νύκτα παραφορᾶς, ὁ Μιαντουκατούκ ἐξῆλθε τῆς καλύβης του.

Διέταξε καὶ ἤχησε βάρβαρον μουσικὸν ὄργανον ὡς ἐν ἡμέρᾳ μάχης καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Μελούκ με τὰ μακρὰ ῥάσα καὶ τὰς λευκὰς γενειάδας τῶν ἤλθον καὶ παρεκάθησαν αὐτῷ πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς κατοικίας του.

Ὁ Μιαντουκατούκ ἐπέδειξε πρὸς τοὺς μαχητὰς του τὴν κόμην τῆς Κομψῆς - Ἐλαφου καὶ τὰ κομοῦντα αὐτὴν πτερὰ.

Ἀφηγήθη αὐτοῖς τὰ συμβάντα αὐτῷ τὴν προτεραίαν. Φαιδρὰν κραυγὴν ἐξέπεμψαν πάντα τὰ στόματα ἐπὶ τῇ εἰδήσει τῆς βεβηλώσεως τῆς θυγατρὸς τοῦ Ματαχέτου.

Ἐθυσίασαν δύο αἰχμαλώτους ἐκ τῆς ἐχθρικῆς φυλῆς.

Τὴν ἐπιούσαν, οἱ Ματαχέτοι κατήλθον ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῶν ὄρεων τῶν ὡς νιφάδες, ἐκπέμποντες κραυγὰς ἐκδικήσεως, διέβησαν κολυμβητὴν τὸν ποταμόν, ἀνήλθον τὴν κλιτὴν τοῦ ἀπέναντι ὄρους καὶ προσέβαλον τοὺς Ἀναπᾶς.

Ἡ μάχη διήρκεσε τριήμερον, μετὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ματαχέτοι ἀπεσύρθησαν, ἀφέντες πολυαριθμούς κόμας εἰς χεῖρας τῶν νικητῶν Ἀναπᾶς.

Ἀφεύκτως, ἡ νίκη ἔστρεψε τὰ νῦτα πρὸς τοὺς Ματαχέτους.

Κατ' ἀντίθεσιν ὅμως ἡ καρδιά ἤρχιζε νὰ νικᾷ τὴν κεφαλὴν τοῦ Μιαντουκατοῦκ.

Ὁ ἔρωσ κατέβλαλε τὸ μῖσος.

KE

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, πρωίαν τινά, ἠγέρθη καθ' ὀλοκληρίαν ἠττημένος.

Ἡ Κομφή - Ἐλαφοσεῖχε γίνε ψυχὴ του.

Ἐγίνωσκεν ὅτι πᾶσα ἔνωσις καὶ συνδιαλλαγή τῶν δύο ἐχθρῶν φυλῶν ἦτο ἀδύνατος.

Δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ μεταβῆ, ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πρεσβυτῶν καὶ τῶν μάχητῶν του ν' ἀπαγάγῃ τὴν Κομφήν - Ἐλαφορ ἐκ τῆς καλύβης τοῦ πατρὸς τῆς, τὰ δὲ δῶρά του δὲν θὰ ἐγίνοντο δεκτά.

Οὐχ ἤττον, ὅπως ζήσῃ, εἶχεν ἀνάγκην τῆς ὥραίας Ἰνδῆς.

Μετεκαλέσατο παρ' ἑαυτῷ τέσσαρας τῶν τολμηροτέρων μάχητῶν τῆς φυλῆς του, ἔφερον αὐτοὺς εἰς δάσος καὶ ὠμίλησεν αὐτοῖς μυστικῶς.

Τὴν αὐτὴν δὲ νύκτα, οἱ πέντε ὁμοῦ διέβησαν τὸν ποταμὸν καὶ διηθύνθησαν σιωπηλῶς πρὸς τὸ χωρίον τῶν Ματαχέτων.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς ἐκάτοντάδα βημάτων ἀπ' αὐτοῦ, θὰ ἐνόμιζέ τις αὐτοὺς μάλλον ὄφεις ἢ ἄνδρας· εἰρπον, ἀποφεύγοντες νὰ προξενήσωσι τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, χωρὶς δὲ νὰ διεγείρωσι τὴν περιεργίαν τῶν φρουρῶν, προῦχώρησαν μέχρι τῶν καλύβων.

Ἐκεῖ, ὁ Μιαντουκατοῦκ εἰσῆλθε μόνος εἰς τὴν μεγαλητέραν αὐτῶν.

Μετ' ὀλίγον, ἠκούσθη ὀξεῖα φωνὴ γυναικὸς καὶ ὁ Μιαντουκατοῦκ εἰσῆλθε, φέρων εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Κομφήν - Ἐλαφορ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀναπᾶς καὶ οἱ τέσσαρες μάχηται κατήλθον δρομαῖοι πρὸς τὸν ποταμὸν, ἀπάγοντες τὴν νεάνίδα, τῆς ὁποίας αἱ κραυγαὶ ἀφύπνισαν τοὺς ἄνδρας τῆς φυλῆς τῆς.

Οὕτω, ἐσκοτισμένοι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἔλαβον τὰ ὄπλα καὶ εἰσῆλθον τῶν καλύβων τῶν πρὸς καταδίωξιν τῶν ἀπαγωγέων.

Ὅτε ὅμως ἀφίκοντο εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ὁ Μιαντουκατοῦκ, ὅστις εἶχε προπορευθῆ, εἶχεν ἤδη ὀδηγήσει τὴν Κομφήν - Ἐλαφορ εἰς τὴν κατοικίαν του.

KΓ

Μετ' οὐ πολὺ, ἠκούσθησαν οἱ πυροβολισμοὶ τῶν Ματαχέτων.

Ἡ ὦρα νέας καὶ αἱματηρᾶς μάχης ἤγχιζεν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ προσέδεσε τὴν Κομφήν - Ἐλαφορ, μὲ τὰς χεῖρας ὀπισθεν δεδεμένας, εἰς τινὰ τῶν δοκῶν τῆς καλύ-

βης του. Ἐμπιστευθεὶς δ' αὐτὴν ὑπὸ τὴν φύλαξιν τῶν κατὰ τὴν ἀπαγωγὴν συνδραμόντων αὐτὸν τεσσάρων μάχητῶν, ἐξήγειρε τὸ θάρρος τῶν Ἀναπᾶς καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν μάχην.

Οἱ Ματαχέτοι ἐνεψυχούντο ὑπὸ τῆς ἐκδικήσεως, τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ πείσματος, τὸ ὁποῖον ἐνέπνευσεν αὐτοῖς ἡ πράξις τοῦ Μιαντουκατοῦκ, τολμήσαντος ν' ἀπαγάγῃ τὴν θυγατέρα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐξ αὐτῆς τῆς κατοικίας του.

Οὕτως δέ, ἐξεστθιζόμενος ὑπὸ τῆς θλίψεως καὶ τῆς αἰσχύνης, προσέβαλλεν ἀκάθεκτος τοὺς Ἀναπᾶς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν μάχητῶν του.

Ὁ ἀγὼν ἦτο φοικώδης· οὐχ ἤττον, ἡ νίκη ἔκλινε πρὸς τὸ μέρος τῶν Ματαχέτων.

Οἱ Ἀναπᾶς ὑπεχώρουν ἀνεπαισθῆτως.

Ἦδη αἱ πρῶται καλύβαι εἶχον ἐμρησθῆ.

Ἡ πυρκαϊὰ μετεδίδετο.

Αἶφνης, εἰς τὸ ἐρυθρὸν φῶς τῶν φλογῶν, ἐθεάθη τρέχων πρὸς τὸ κέντρον τοῦ χωρίου Ἰνδός, φέρων τρία πτερὰ ἀετοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

Ἦτο ὁ μέγας ἀρχηγός, ὁ Μιαντουκατοῦκ.

Εἰσῆλθεν ἐντὸς μεγάλης καλύβης, ἧς ἐξῆλθε φέρων γυναῖκα εἰς τοὺς βραχιόνιας του καὶ ἀπῆλθε δρομαῖος.

Οἱ Ματαχέτοι κατεδίωξαν αὐτόν.

Πλὴν τὸ ἀδιάλειπτον καὶ εὐθυβόλον πῦρ τῶν ὑπερασπιζόντων τὸ κεντρικὸν μέρος τοῦ χωρίου τεσσάρων Ἀναπᾶς ἀνεχτίτισεν αὐτούς.

Ἐπὶ τέλους, οἱ γενναῖοι πρόμχοι ἀπέκκμον.

Οἱ Ματαχέτοι, νικηταί, ἐδήλωσαν, ἔσφαξαν καὶ διέπραξαν πᾶσαν ἀθεμιτοῦργίαν.

Ἐκ τῶν καλύβων τῶν Ἀναπᾶς δὲν ἀπέμεινεν ἢ πυρκαϊαστὸς σωρὸς ἐρείπιων.

Πάντες ἐθανατώθησαν, ἄνδρες, γυναῖκες, γέροντες καὶ παιδιά· αἱ αἰμόφυρτοι κόμας αὐτῶν ἐκόσμουσαν τὰς ζώνας τῶν Ματαχέτων, οὔτινες ἤρανο ὀριστικὴν νικην· οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν εἶχον ἐξολοθρευθῆ καὶ ὀλόκληρος ἡ κοιλὰς ἀνήκεν αὐτοῖς.

Πλὴν ὁ μέγας ἀρχηγός τῶν Ἀναπᾶς καὶ ἡ Κομφή - Ἐλαφορ ἐγένοντο ἄφαντοι.

KZ

— Καὶ τί ἀπέγιναν; ἠρώτησα, ἀνακαθῆσας καὶ προσηλώσας τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ, ὅστις εἶχε διακόψει τὴν διήγησίν του.

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ, ἀπεκριθῆ, ἀφίκετο εἰς τὰ ὄρη μετὰ τοῦ πολυτίμου φορτίου του καὶ διηθύνθη νοτιανατολικῶς.

Ἀκάματος καὶ γινώσκων τὸν κίνδυνον, ἐξηκολούθει νὰ βαδίξῃ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Ἐπὶ τέλους, κατὰ τὴν δούσιν τοῦ ἡλίου, ἐσταμάτησεν ἐν μέσῳ δάσους καὶ ἀπέθεσε τὴν Κομφήν - Ἐλαφορ.

Εἶχεν ἀπολέσει τὰ πάντα, πλὴν αὐτῆς.

Οὐχ ἤττον, ἢ πρὸς αὐτὸν στάσις τῆς νεάνιδος ἐτάραττε τὴν εὐτυχίαν του.

Ἄμα εὐρεθείσα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐκά-

θησε παρὰ τὸν κορμὸν δένδρου, ἤσυχος, ἀκίνητος καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς, προσηλωμένους εἰς τὸ ἔδαφος, ὡς ἐὰν οὐδὲν εἶχε συμβῆ, χωρὶς ν' ἀπευθύνῃ μίαν λέξιν ἢ ἐν βλέμμα πρὸς τὸν Μιαντουκατοῦκ, ὅστις μάτην ἐλάλει αὐτῇ περὶ τοῦ ἔρωτός του καὶ ἐπειρᾶτο νὰ κάμῃ αὐτὴν νὰ ἐνοήσῃ τὰς θυσίας καὶ τοὺς κινδύνους του.

Ἐπὶ τέλους, ὁ Μιαντουκατοῦκ, πεισθεὶς περὶ τοῦ ἀνωφελοῦς τῶν λόγων του, ἀνερριχθῆ ἐπὶ δένδρου καὶ ἔλαβέ τινὰς φωλεὰς πτηνῶν, πλήρεις ὠν, τὰς ὁποίας ἀπέθετο πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Κομφῆς - Ἐλαφορ.

Μετὰ τῆς στωϊκότητος τοῦ Ἰνδοῦ αἰχμαλώτου, ὅστις δὲν παροπονείται, δὲν λαλεῖ, δὲν ἀνθίσταται, ἡ νεάνις ἔλαβεν ἀνὰ ἔν και ἐρόφησε τὰ ὠὰ μέχρις οὐ ἐκόρσε τὴν πεῖνάν τῆς καὶ εἶτα ἐπανέλαβε τὴν ἀκίνησίαν τῆς.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἀνῆψε πῦρ, ὅπως ἀπομακρύνῃ τὰ θηρία, καὶ ἐκάθησε πλησίον αὐτῆς.

Ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν διὰ τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἐκίνηθη.

Ἐλάλησεν αὐτῇ μεθ' ὕφους ἀπέλπιδος, ἀλλ' ἐκείνη ἐμεινεν ἄφωνος.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, ἐξαντλήσας πάντα τὰ μέσα του, ἔκλινε πρὸς αὐτὴν καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ἡ ἡμέρα ὑπέφωσεν, ὅτε ἀφύπνισθη.

Ἐπανεῦρε τὴν Κομφήν - Ἐλαφορ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔλαβε τὴν καρδίαν του καὶ ἐπανέλαβε τὸν δρόμον του.

Ἡ Κομφή - Ἐλαφορ ἠκολούθησεν αὐτόν μετὰ πραότητος, ἀλλὰ πάντοτε ἄφωνος καὶ κάτω νεύουσα.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, κατὰ τὴν πορείαν, ἐφόρευσε τινὰς νήσας καὶ ἕτερα πτηνά· τὴν δ' ἐσπέραν, ἀνάψας πῦρ, ἐψῆσεν αὐτά.

Ἐνόσῃ ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔτρωγεν, ἡ Κομφή - Ἐλαφορ οὐδὲν ἠθέλησε νὰ φάγῃ· ὅτε ὅμως ἐκεῖνος ἐτελείωσε τὸ γεῦμά του, ἤρχιζε νὰ τρώγῃ ἐν σιγῇ.

Τοιοῦτοτρόπως διηλθόν τινὰς ἡμέρας.

Ἐξηκολούθησαν νὰ ὀδεύωσι πρὸς τὴν νοτιανατολικὴν διεύθυνσιν, τρεφόμενοι ἐκ τῶν προϊόντων τῆς θήρας καὶ κοιμώμενοι ἐντὸς τῶν δασῶν, μέχρις οὐ, ἐπὶ τέλους, ἐπλησίασαν εἰς τὰς πρώτας καλύβας μεγάλων συνοικισμῶν. Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἤγειρε καλύβην ἐντὸς τοῦ δάσους καὶ ἐνεκατέστη ἐν αὐτῇ.

Ἡ Κομφή - Ἐλαφορ δὲν ἦτο ἐρωμένη του, ἀλλὰ σύζυγος καὶ δούλη του.

Ὅτε ἐκεῖνος ἐξήρχετο πρὸς θήραν ἢ πρὸς ἀνταλλαγὴν δερμάτων βουβάλων ἀντιπυρίτιδος καὶ σφαιρῶν εἰς τὰς πόλεις τῶν Πίντος, ἐκείνη ἐμεινεν οἶκοι καὶ ἠσχολεῖτο εἰς τὰς συνήθεις τῆ Ἰνδῆς γυναικὶ ἐργασίας.

Ἡτοίμαζε, τὰ φαγητά, ὑπηρετεῖ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του τὸν Μιαντουκατοῦκ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ παρατηρῆ αὐτόν, οὐδὲ ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του ἢ ν' ἀνταποκρίνηται εἰς τὰς θωπείας του.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἦτο ὁ δυστυχέστερος τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων.

Ἠγάπα διακαέστερον τὴν νεκρὰν γυναικα, ἥτις ἔμενεν ἔμφυχον, πλὴν ψυχρόν, ἄφρονον καὶ θύμα τῆς θελήσεώς του ἀγαλμα.

Ἦτο ἡ ἐνεργητικώτερα διαμαρτυρία τῆς ἀρετῆς κατὰ τοῦ ἀδικήματος.

Λέγω δὲ διαμαρτυρία, διότι...

Εἰς τὰ δάση τῆς Ἀμερικῆς ἀφθονοῦσι τὰ δηλητηριώδη φυτὰ, πάντες δ' οἱ Ἴνδοι γινώσκουσιν αὐτὰ.

Οὐχ ἦττον, μολονότι ἡ Κομφή-Ἐλαφος ἠτοίμαζε τὸ φαγητὸν τοῦ Μιαντουκατοῦκ, οὗτος δ' ἀπεκοιμίζετο πολλάκις ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς, οὐδέποτε ἐπῆλθεν αὐτῇ ἡ σκέψις νὰ δηλητηριασῇ ἢ φονεῖσθαι αὐτόν.

— Διαβόλε! ἀνεκράξα, ἡ νεκρὰ Ἰνδῆ σου ἠγνοεῖ καλλίστα, ὅτι, φονεύουσα τὸν Μιαντουκατοῦκ, ἔστρεψεν αὐτὴν εἰς ἐκείνας τὰς ἐρημίας στῆριγματός τῆς.

— Ὑμεῖς οἱ ἄνθρωποι τοῦ πολιτισμοῦ δὲν δύνασθε νὰ ἐννοήσητε τὴν ἀνδρείαν, τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν ἀρετὴν τῶν ἀνθρώπων τῆς φύσεως. Ἡ Κομφή-Ἐλαφος δὲν ἐφρόνεσε τὸν Μιαντουκατοῦκ, διότι ἤρατο αὐτοῦ ἐξ ὅλης ψυχῆς.

— Ω! τότε δὲν ἐννοῶ τίποτε.

— Φεῦ! Δὲν ἐννοεῖς τὴν σταθερότητα τῆς καρδίας τῆς Ἰνδῆς; Τί εἶχε πράξει κατ' αὐτῆς ὁ Μιαντουκατοῦκ; Εἶχεν ἐκθέσει αὐτὴν δημοσίᾳ ἐνώπιον τῆς φυλῆς τῆς πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ μίσους τοῦ εἶχεν ἀπαγάγει αὐτὴν καὶ πληγώσει τὴν καρδίαν τοῦ πατρός τῆς. Ἡ ὑπερήφανος καὶ αἰδήμων Κομφή-Ἐλαφος ἤρατο τοῦ Μιαντουκατοῦκ, διότι ἡ καρδία δὲν σκέπτεται πλὴν δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Ἠδυνήθη νὰ συγκαταστήσῃ τὸν ἔρωτά τῆς, νὰ δευχθῇ ἀξιοπρεπῆς ἐν τῇ δυστυχίᾳ, ὁ δὲ Μιαντουκατοῦκ ἐσεβάσθη αὐτὴν ἦτο ἡ μάρτυς, ἡ ἀρετὴ, ἡ ζωογονοῦσα τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἡ Κομφή-Ἐλαφος ὑπέφερεν ἀγογγύστως καὶ γενναίως, παρισταμένη ὡς κατήγορος καὶ ὡς ἀφορμὴ τύψεως τοῦ συνειδήτους τοῦ ἀπαγωγέως τῆς.

Ἡμέραν τινα ὁμοῦς ἠτένισεν αὐτὸν καὶ τῷ ἀπήνθυσεν τὸν λόγον.

— Σε ἀγαπῶ! εἶπεν αὐτῷ ἡ Κομφή-Ἐλαφος μετὰ σπινθήροβολούντων ἐξ ἔρωτος ὀρθαλμῶν. Πρὶν ἢ τὰ φύλλα τῶν δένδρων πέσωσι, θέλει γεννηθῆ τέκνον τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ.

— Καὶ δὲν θεωρεῖς ἀντιφατικὴν τὴν διαγωγὴν τῆς Ἰνδῆς, τὴν ὅποιαν τόσοσιν θαυμάζεις;

— Ὅχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ σκελετὸς συγκεκλινημένος, ἡ μήτηρ ἀντικαθίστα τὴν νεάνιδα καὶ τὴν σύζυγον.

ΚΗ'

Μετὰ τινα χρόνον, ἡ Κομφή-Ἐλαφος ἔτεκε θυγατρίον.

— Ἠξέυρεις τίς εἶναι ἡ κόρη ἐκείνη, Εὐγένιε;

— Ω! θὰ ἐμπαιξῆς τὴν ὀξύνοιά μου ἢ ροδόχρους προσωπιδοφόρος.

— Δὲν ἐπέτυχες πῶς ὑποθέτεις ὅτι ὑπὸ δύο ἐρυθροδέρμων θὰ ἐγεννᾶτο λευκὴ θυγάτηρ;

— Δὲν δύναμαι νὰ μαντεύσω.

— Ἡ κόρη ἐκείνη εἶναι ἡ Κλάρα.

— Ἡ ὠραία χήρα;

— Ἀκριβῶς... Ναι, ἡ Κλάρα εἶναι θυγάτηρ τοῦ Μιαντουκατοῦκ καὶ τῆς Κομφῆς-Ἐλαφος.

— Πῶς ὁμοῦς περιέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Λέμου;

— Θά σοι τὸ εἶπω ἐν βραχυλογίᾳ. Ὁ Μιαντουκατοῦκ, πατὴρ ἤδη καὶ πεπολιτισμένος, ἔνεκα τῆς μεθ' ἦττον αὐτοῦ ἀγρίων ἀνθρώπων συγχρωτίσεως, ἐθεώρησε τὰ δάση τοῦ λίαν ἔρημα καὶ τὴν καλύβην τοῦ λίαν μελαγχολικὴν.

Προσῆγγισε, λοιπόν, εἰς τοὺς Πίντος καὶ ἐνεκατέστησε εἰς τὴν εἰσόδον τῆς κοιλάδος, πλησίον ποταμοῦ καὶ ἐπὶ βράχου, τὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς ἐφεστίους θεοῦς του.

Οἱ ἐφεστῆιοι θεοὶ τοῦ συνίσταντο εἰς μικρὸν καὶ χονδρῶδες ἀγαλμα τοῦ Μαλοῦκ, γλυφέν, διὰ μαχαίριου, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Μιαντουκατοῦκ.

Ἡ Κομφή-Ἐλαφος συνετήρει τὸ ἱερὸν πῦρ ἐνώπιον τοῦ εἰδώλου, εἰς τὸ ὅποιον ὁ μέγας ἀρχηγός, ἐλλείψει ἀνθρώπων, ἔθευ κονίκλους.

Ὁ Θεὸς ἐφαίνετο εὐχαριστούμενος εἰς τὸν ξενίζοντα αὐτὸν ἢ τοῦλάχιστον οὗτος τὸ ἐπίστευε, διότι πάντα τῷ ἐπέτυχον οἱ Πίντος, ἐκτιμώντες δικαίως τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ἱκανότητά του, ἀνέθεσαν αὐτῷ τὴν ἀρχηγίαν τῶν ἐστρατειῶν τῶν ἡ μικρὰ δημοκρατία ἐσεβέτο αὐτόν τὸ κράτος, οἱ καρποὶ, τὸ γάλα καὶ τὰ ἄνθη οὐδέποτε ἔλειπον ἐκ τῆς κατοικίας του.

Ἡμέραν τινα, οἱ Πίντος, ὁρμώμενοι ἐκ νότου, εἰσέδυσαν μέχρι τοῦ Μεξικοῦ. Κατὰ τὴν μακρὰν αὐτῶν πορείαν μέχρις οὐ φθάσωσιν εἰς τὴν πόλιν, ἐλεηλάτησαν τὰ χωρία καὶ ἐνίκησαν πολλὰ στρατιωτικὰ σώματα Ἰσπανῶν πλὴν ἡ φρουρὰ καὶ οἱ ἐθελονταὶ τοῦ Μεξικοῦ ἠνάγκασαν αὐτοὺς νὰ ὑποχωρήσωσιν. Οἱ Πίντος, ὑποχωροῦντες, εἰσέβαλον εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Ἀγίας Μαρίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι εἶχον τραπεζὴν εἰς φυγὴν, ἐγκαταλιπόντες τὴν Ἰνές, ἥτις εἶχε πέσει λιπόθυμος, κατὰ τὴν ἀφίξιν τῶν Ἰνδῶν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔλαβεν αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ.

— Ἡ παρθένος αὕτη, εἶπε, θέλει διατηρεῖ τὸ ἱερὸν πῦρ ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ τοῦ ἰσχυροῦ Μαλοῦκ.

Ἡ Ἰνές, λοιπόν, μετηνέχθη παρὰ τοῖς Πίντος.

ΚΘ'

Ἠξέυρεις ὅτι ὁ Ἄγγελος Λέμος εἶχε σχηματίσει, ἰδίᾳ δαπάνῃ, λόχον ἐθελοντῶν, ὅπως μεταβῇ πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του, ὅτι δὲν ἀνεκάλυψεν αὐτὴν, ἀλλ' ἐπανήγαγε μεθ' ἑαυτοῦ μικρὰν Ἰνδῆν, τὴν Κλάραν, θυγατέρα τοῦ Μιαντουκατοῦκ καὶ τῆς Κομφῆς-Ἐλαφος.

Ἄγνοετο ὁμοῦς ὅτι ἡ τελευταία ἀπέθανεν, ἀμυνημένη ὑπὲρ τοῦ ἰδίου τέκνου τῆς καὶ ὅτι ὁ Λέμος, πρὶν ἢ ἀναχωρή-

σῃ μετὰ τῆς Κλάρας καὶ τῶν θησαυρῶν τοῦ Ἰνδοῦ, εἶχε πυρπολήσει τὴν καλύβην.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, καθήμενος ἀκίνητος ἐπὶ τῶν ἐρείπιων τῆς κατοικίας του, ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἄσιτος καὶ ἔτε πλείονας ἄφρονος. Ἐπὶ τέλους, διηυθύνθη βραδέως πρὸς τὸ δάσος. Προχωρήσας πολὺ εἰς τὸ βῆθος αὐτοῦ, ἠκολούθησε τὸν βόυν ῥύακος, εἰς τοῦ ὁποίου ἀφίκετο τὰς πηγὰς ἐκεῖ ἐσταματήσεν εἰς ἀδενδρον μέρος, ὅπου ὑπῆρχον λευκαὶ τινες πτελέαι.

Μεταξὺ τῶν πτελεῶν ὑπῆρχε καλύβη, τῆς ὁποίας ἡ θύρα ἦτο ἐξωθεν σπερεῶς δεδεμένη, διὰ σχοινοῦ ἐκ βύρλων.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἠνέφξε τὴν θύραν καὶ εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς νέαν γυναικα, καθήμενη ἐπὶ κλίνης ἐκ φύλλων ἦτο ὠχρὰ καὶ καταβεβλημένη ὑπὸ γενικῆς ἀτονίας.

Ἦτο ἡ Ἰνές.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, ἰδὼν αὐτὴν, ἀνεσκίρτησεν.

Ἐνόησε τὴν φρικώδη θέσιν τῆς δυστυχούς.

— Ἀπέθνησκε τῆς πείνης!

Βεθυθισμένος εἰς τὴν ἰδίαν του θλίψιν μετὰ τὸν θάνατον τῆς Κομφῆς-Ἐλαφος καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῆς θυγατρός του, εἶχε λησμονήσει τὴν Ἰνές, ἥτις, κεκλεισμένη ἄνευ τροφῆς καὶ οἴας δῆποτε βοηθείας πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ἀπέθνησκεν ἐν παρατεταμένη καὶ σκληρᾷ ἀγωνίᾳ.

Ἡ δυστυχὴς ἐκάθητο αὐτομάτως, διότι τὸ λογικὸν καὶ ἡ θέλησις εἶχον ἐγκαταλείψει αὐτὴν ἦτο σχεδὸν πτώμα.

— Πῶς! εἶπον ἐγώ, ὁ Μιαντουκατοῦκ...

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἦτο ἄνθρωπος καὶ ἡ Ἰνές νέα καὶ ὠραία ἦτο δούλη καὶ αὐτὸς κύριός τῆς ἄλλως, ἀνήκεν εἰς μισήτην φυλὴν. Καὶ πεπολιτισμένος ἀνὴρ ἴσως ἤθελε πράξει ὁμοίως.

— Τί ἐπραξεν;

— Ὅπως μὴ διεγείρῃ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Κομφῆς-Ἐλαφος, εἶχεν ὀδηγήσει τὴν Ἰνές εἰς τὸ δάσος καὶ εἶχεν ἐγείρει αὐτὴν καλύβην, ὅπου ἤρχετο καὶ ἔβλεπεν αὐτὴν καθ' ἑκάστην. Εἶναι περιττὸν νὰ εἰπω, ὅτι ὁ Ἰνδὸς ἦτο ἀμειλικτός πρὸς τὴν δυστυχὴ νεάνιδα, τὴν ὅποιαν ἐπεμελεῖτο καὶ διέτρεφεν, ὡς αὐτὸς ἤθελεν, ἐγκλειῶν αὐτὴν ἐν τῇ καλύβῃ, μετὰ τὴν ἐκείθεν ἀναχώρησίν του.

— Εἶναι φρικῶδες! Καὶ ἀξιοῖς, ὅτι οἱ ἄγριοι ἔχουσι καθαρὰν καρδίαν;

— Ἄς ἀφήσωμεν τὴν ἠθικολογίαν, Εὐγένιε, διηγοῦμαι καὶ οὐδὲν πλέον ἄλλως, ἐνθυμήθητι, ὅτι οὐδεὶς ἀνθρώπος ὑπάρχει, ὅστις δὲν ἔχει νὰ μεμφθῇ ἑαυτοῦ διὰ τινὰ ἀδυναμίαν, ὅτι δ' ἡ Ἰνές ἦτο θελατικὴ.

Μολονότι ὁ Μιαντουκατοῦκ ἠγάπα ἐξ ὅλης ψυχῆς τὴν Κομφῆν-Ἐλαφος, οὐχ ἦττον ἠγάπα ἐπίσης τὴν Ἰνές.

Ἰδὼν αὐτὴν εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασιν, ἐφοκίασε καὶ ἔσπευσε πρὸς αὐτὴν.

Μόλις ὁμοῦς τὴν ἔβλεπεν, ἐκείνη ἔπεσεν ἐπὶ τῶν ξηρῶν φύλλων καὶ ἀπεκαλύφθη ἀρτιγέννητον θηλυ βρέφος, τὸ ὅποιον, εἰ καὶ καταγόμενον ὑπὸ ἐρυθροδέρμου πατρός καὶ ὠχροδέρμου μητρός, ἦτο ἐκτάκτως λευκόν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ προσέκλινε πρὸς τὴν μητέρα.

Ἡ Ἰνὲς, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἔστρεψε τοὺς σβεννυμένους ὀφθαλμούς της πρὸς αὐτόν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ κατελήφθη ὑπὸ τρόμου, νομίσας, ὅτι ἐκεῖνο τὸ βλέμμα κατηράτο αὐτοῦ.

Εἶτα, ἡ Ἰνὲς ἔμεινε ἀκίνητος καὶ μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἀτενεῖς καὶ ὑελώδεις.

Ἦτο νεκρὰ.

Τότε, ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔλαβε τὸ βρέφος, ἐξῆλθε τῆς καλύβης, ἔκλεισε τὴν θύραν αὐτῆς ὡς ἐὰν ἐντὸς αὐτῆς ὑπῆρχέ τι δυνάμενον νὰ φύγῃ, διῆλθε δρομαίως τὸ δάσος, ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον καὶ ἐνεπιστεύθη εἰς τινὰ γυναῖκα τὸ βρέφος· εἶτα δ' ἐπανῆλθε μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος εἰς τὸ δάσος, κατέστρεψε τὴν καλύβην, ἀφοῦ ἐξήγαγεν αὐτῆς τὸ πτώμα τῆς Ἰνὲς, συνεσώρευσε τὰ συντρίμματα, ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ σωροῦ τὸ σῶμα τῆς νεκρᾶς καὶ ἔθεσε πῦρ, ἀναφωνῶν:

— Τούλάχιστον, δὲν θὰ τὴν φάγουν τὰ θηρία.

Καθίσας δ' εἰς τοὺς πόδας δένδρου καὶ ἀπέναντι τῆς πυρᾶς, ἔφαλε, διὰ φωνῆς μονοτόνου, ἅμα τι ὅμοιον τῷ *Kürste über rāpanoor*.

Ἡ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων ἐκδήλωσις εἶναι σχεδὸν πάντοτε ἡ αὐτῆ, αἰσθῆται ἂν ἦναι τὰ ἦθη καὶ ἡ ἀνατροφή τοῦ αἰσθανομένου αὐτά.

Μετὰ τὸν ἐντελῆ ἐμπρησμόν, ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔσκαψε λάκκον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔρριψε τὴν τέφραν, ἣν ἐκάλυψε διὰ χόματος καὶ ἀπῆλθε.

Βλέπεις, Ἀρρία, τοὺς καρπούς τῆς ἐκδικήσεως; Ὁ Λέμος, φονεύσας τὴν *Κομφήνη-Ελαγορ*, προῦξέννησεν εἰς τὸν Μιαντουκατοῦκ τὴν ἐπιλανθανομένην τῶν πάντων ζωηρὰν θλίψιν, οὕτω δὲ προητοίμασε τὸν φρικώδη θάνατον τῆς ἀδελφῆς του Ἰνὲς.

Λ'

Ἐνῶ ὁ Μιαντουκατοῦκ ἠσχολεῖτο εἰς τὴν ταφὴν τῆς Ἰνὲς, ἡ γυνή, εἰς τῆς ὁποίας τὴν φροντίδα εἶχεν ἀναθέσει τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος, ἐκάλεσεν ἱερέα τῶν Πίντος καὶ τῷ εἶπεν:

— Ὁ εἰδωλολάτρης Ἰνδὸς ἀρχηγὸς μοὶ ἐνεπιστεύθη τοῦτο τὸ βρέφος, τὸ ὁποῖον ἀγνοῶ πόθεν κατάγεται· θεωρῶ ὅμως καθήκον μας νὰ τὸ βαπτίσωμεν καὶ τῷ ἀνοιξώμεν τὰς πύλας τοῦ παραδείσου.

Ὁ ἱερεὺς ἐβάπτισε τὸ βρέφος καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸ Μαρίαν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, ἀγνοῶν τὰ συμβάντα, ὠνόμασε τὴν θυγατέρα του *Παρθένου-τῆς-Αὔρης*, διότι εἶχε γεννηθῆ τὴν πρωΐαν.

ΛΑ'

Παρήλθον ἔτη.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, τὸν ὁποῖον οἱ Πίντος ἐκάλουν *Ερυθρὸν-Πατέρα*, ἐγένετο αἰωπηλός.

Ἐλάλει περὶ φωτεινοῦ καὶ λευκοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε νὰ πλησιάζῃ εἰς

τὴν κλίνην του, τὴν νύκτα, περὶ πνεύματος, ἔχοντος τὴν μορφήν γυναικός.

Ὅσακις δὲ συνδιελέγετο χαμηλοφῶνως μετὰ τοῦ πνεύματος ἐκεῖνου, ἠσθάνετο σφοδρὰν ταραχὴν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλουν καὶ τὸ βλέμμα του ἦτο ἀγρίον.

Γενόμενος ἀρχηγὸς τῶν Πίντος μετὰ τινὰ ἔτη ἀπὸ τῆς παρ' αὐτοῖς ἐγκαταστάσεώς του, ἐφέρετο σχεδὸν ὡς μικρὸς βασιλεὺς, ἔχων καὶ σωματοφυλακὴν ἐξ ἐρυθροδέρμων Ἰνδῶν, ἀλληλοδιαδόχως προσελθόντων καὶ ἐγκαταστάντων εἰς τὴν φυλὴν, ἕνεκα τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς παρησίας τοῦ ἀρχηγοῦ.

Πλὴν τῆς στιγμῆς τοῦ κινδύνου, καθ' ἣν ἀνελάμβανε τὴν διοίκησιν, ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐφαίνετο σοφὸς καὶ μελαγχολικός, ἐπιζητῶν τὴν ἐρημίαν.

Ἐβλεπον αὐτὸν εἰσδύοντα ὡς σκιὰν ἐντὸς τοῦ δάσους, ἐὰν δὲ τις εἶχε τὴν τόλμην νὰ τὸν παρακολουθῆσῃ, θὰ ἔβλεπεν αὐτὸν ἀκολουθοῦντα τὸν ῥοῦν τοῦ ρυακὸς μέχρι τῶν πηγῶν αὐτοῦ, καθήμενον εἰς τοὺς πόδας λευκῆς πετέρας καὶ μένοντα ἐφ' ὀλοκλήρους ὥρας μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἀτενεῖς ἐπὶ μικροῦ γηλοφου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πολλάκις ἔθυσ πτηνὰ καὶ ζῶα τετραπόδα.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἦτο προσηγὸς καὶ ἐμειδία πρὸς μόνην τὴν θυγατέρα του.

Ἡ Μαρία ἦσκει μεγίστην ἐπ' αὐτοῦ ἐπιροήν ἢ φωνὴν τῆς κόρης ἐνεπιείει αὐτῷ τὴν ἐντύπωσιν ἀπωτέρας ἀρμονίας, εὐαρέστου ἀναπολήσεως, ἀνακινουμένης εἰς τὴν φαντασίαν του.

Πρὸς πάντα ὅμως ἕτερον ἦτο ἀπροσπέλαστος.

Ἡ Μαρία μόνον ἀπαξ εἶδεν αὐτὸν ὠρηγισμένον καὶ ἀπαξ κατελήφθη ὑπὸ τρόμου ἐνώπιον αὐτοῦ· ἦτοι καθ' ἣν ἡμέραν αὕτη προσήυχετο.

Εὕρισκομένη μόνη εἰς τὸν κόσμον, διότι ὁ Μιαντουκατοῦκ ἦτο παράδοξος πατήρ, διερχόμενος τὸν καιρὸν του ἐκτὸς τῆς κοιτίκας του, κατὰ δὲ τὸ βραχὺ χρονικὸν διάστημα, τὸ ὁποῖον διήρχετο ἐν αὐτῇ, μένων εἰς τινὰ γωνίαν μελαγχολικός καὶ αἰωπηλός ἢ ἐνίοτε ψιθυρίζων ἀκαταλήπτους λέξεις, ἄλλως δ' ἀγνοοῦσα ὅτι ὁ Μιαντουκατοῦκ ἦτο πατήρ της, ἡ Μαρία ἠσθάνετο θλιβομένην τὴν καρδίαν της.

Εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἔαρ τοῦ βίου καὶ ἤρχιζε ν' ἀγαπᾷ μετὰ τὸ ἀόριστον, μυστηριώδες καὶ ἀκατάληπτον αἰσθημα τοῦ πρώτου ἔρωτος τῶν παρθένων.

Ἡ Μαρία, συγχάζουσα, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Μιαντουκατοῦκ, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς τροφῆς της καὶ συναναστροφομένη μετὰ τοῦ βαπτισάντος αὐτὴν ἱερέως, συνδιελέγετο περὶ τῆς χριστιανικῆς καθολικῆς θρησκείας. Ἡμέραν τινὰ, λοιπόν, ἦτο γυνυπετὴς πρὸ τοῦ βαμοῦ τοῦ Μαλοῦκ, ἐντὸς μεμονωμένου δωματίου, φωτιζομένου ὑπὸ τοῦ φωτὸς λύχνου, συντηρουμένου διὰ τοῦ λίπους τῶν εἰς τὸν Μαλοῦκ θυσιαζομένων ὑπὸ τοῦ Μιαντουκατοῦκ ζῶων.

Ἡ νεῖς ὅμως δὲν ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν Μαλοῦκ, τὸν ὁποῖον ἀνεγνώριζε μόνον ὡς καταχθόνιον δύναμιν.

Ἐγνονπέτει πρὸ αὐτοῦ κατὰ τύχην, οὕτως εἶπειν, καὶ ἐκράτει εἰς χεῖρας της μικρὸν χαλκινὸν Ἐσταυρωμένον.

Προσήυχετο μόνον κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Μιαντουκατοῦκ, ὅστις ὅμως, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἶχε μὲν ἐξέλθει, εἰς θήραν, πλὴν ἐπέστρεψε παραχρῆμα.

Εἰσελθὼν ἀθορόβως, εἰσέδυσεν ἀκροποδητεὶ μέχρι τοῦ προσευχητηρίου τῆς Μαρίας. Κατὰ πρῶτον δὲν διέκρινεν αὐτήν, τὴν ἤκουσεν ὅμως προσευχομένην μεγαλοφῶνως καὶ κλαίουσαν.

Ἠκροάσατο προσεκτικῶς τῶν χριστιανικῶν προσευχῶν της καὶ παρετήρησεν εἰς χεῖρας της τὸν Ἐσταυρωμένον.

Τότε, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ εἰδωλολατρικοῦ φανατισμοῦ του, ἤρπασεν αὐτήν ἀπὸ τῆς κόρης.

Ἡ Μαρία ἀφῆκε κραυγὴν.

Εἶδεν ἀπαστράπτοντα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν της τὸν πέλεκυν τοῦ Ἰνδοῦ.

Εἶδε τοὺς ἀγρίους καὶ ἀπειλητικούς ὀφθαλμούς του προσηλωμένους ἐπ' αὐτῆς μετὰ τρομερᾶς ἐκφράσεως.

Αἶφνης ὅμως ὁ πέλεκυς ἔπεσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Μιαντουκατοῦκ, ὅστις, ἀφῆσας τὴν κόρην τῆς νεάνιδος, ἔφυγεν.

Ἡ ἀπανταχοῦ παρακολουθοῦσα αὐτὸν σκιὰ εἶχε παρεντεθῆ μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς Μαρίας· ὁ Μιαντουκατοῦκ εἶχεν ἴδει τὸ φάντασμα τῆς Ἰνὲς, ἐναγκαλιζομένης καὶ προστατευούσης τὸ τέκνον της.

Ταῦτο συνέβη, διότι ἡ ὁμοιότης τῆς Μαρίας μετὰ τῆς μητρὸς της ἦτο ἀπαράμιλλος.

ΛΒ'

Αὕτη ἡ σκηνὴ συνέβαινεν ἐν ἔτος πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Λοπές ὡς ἐμπόρου παρὰ τοῖς Πίντος.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔκτοτε δὲν παρετήρει τὴν θυγατέρα του ἢ μετὰ φρικῆς ἐγένετο δι' αὐτὸν ζῶν ἔλεγχος συνειδήσεως.

Ἡγάπα μὲν αὐτὴν ὡς θυγατέρα του, ἀλλὰ τὴν ἀπεστρέφετο ὡς χριστιανὴν.

Ἡ παράδοξος ὅμως ὀπτασία τοῦ Μιαντουκατοῦκ ὑπερήσπιζεν αὐτὴν κατὰ τῆς ὀργῆς του.

Ὅσακις, ἐνῶ παρετήρει αὐτήν, φοβερὰ σκέψεις διήρχετο διὰ τοῦ νοῦς του, ἔβλεπε προβάλλουσιν τὴν ὥραν, αὐστηρὰν καὶ γαλήνιον σκιὰν τῆς Ἰνὲς, τῆς ὁποίας οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ προσήλουν ἐπ' αὐτοῦ τὸ παγετώδες βλέμμα των.

ΛΓ'

Ἡμέραν τινὰ, ἐνεφανίσθη παρὰ τοῖς Πίντος νεκρὸς ἵππεύς, ὅστις, ἀφιππεύσας πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ ἀρχηγοῦ, ἔσχε μετ' αὐτοῦ μυστικὴν συνέντευξιν.

Ὁ νεκρὸς ἵππεύς ἦτο ὁ Λοπές.

Ἄς ἴδωμεν διατὶ ἦλθεν.

Ὁ Λοπές, ἀφικόμενος εἰς τὸ Μεξικὸν μετὰ τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἀντιβασιλέως,

ὅστις ἐπροστάτευε καὶ ἠνύσει αὐτόν, ἐπέτυχε ταχέως ἐπικερδεῖς ἀσχολίας. Παρὰ δὲ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν του ἦτό πως φιλοχρήματος, ἐπομένως ἐκτίησθε σχετικῶς σημαντικὴν περιουσίαν, ἵνα ζῆσῃ ἀνεξάρτητος.

Τῷ ἦτο ἐπίπονον νὰ ὑπηρετῇ ἐτέρους καὶ προσέβλεψεν ὑψηλότερα· ἐτάληψε νὰ σκοπεύσῃ τὴν καρδίαν μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ ἀντιβασιλέως.

Ὁ Λοπές ἐβασίλευτο ἐπὶ τῶν παραφορῶν καὶ παρεκτροπῶν τοῦ ἔρωτος, ὅπως πείσῃ τὸν πατέρα νὰ νυμφεύσῃ τὴν θυγατέρα του μετὰ τοῦ πλανήσαντος αὐτὴν, χάριν τῆς σωτηρίας τῆς τιμῆς τῆς.

Ἡ ἀβώθια ὅμως τῆς νεκρίδος ἀνέτρεψε τὰ σχέδια τοῦ Λοπέ· ὁ ἀντιβασιλεὺς ἀντελήφθη, ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἤρατο καὶ ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτος αὐτῆς.

Δὲν ὑπῆρξε δὲ δύσκολον αὐτῷ νὰ μάθῃ, ὅτι ὁ ἐρώμενος ἦτο ὁ Λοπές.

Κατέλαβε δ' αὐτὸν εἰσερχόμενον, ἐν ὄρα νυκτός, εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς θυγατρὸς του, ὑποβοηθούμενον ὑπὸ γράϊας ὑπηρετρίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐξαγοράσει.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἐφυλάκισε τὸν Λοπέ· καὶ τὴν ὑπηρετρίαν καὶ ἀπέστειλε τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἐνήργησεν ὅμως μετὰ τὸσαύτης φρονήσεως, ὥστε αὐτὴ οὐδέποτε ἔμαθε τὸ αἴτιον τοῦ ταχέως χωρισμοῦ.

Μετ' ὀλίγον χρόνον, ὁ ἀντιβασιλεὺς, πεισθεὶς ὅτι ἡ συνωμοσία ἀπέτυχε καθ' ὁλοκληρίαν, ἀπεφυλάκισε τὸν Λοπέ· καὶ τὴν δούλην.

Εἶχεν ὅμως ἐξάψει τὸ μῖσος τοῦ τυχοδιώκτου, ὅστις, ἅμα ἐλευθερωθεὶς, συνήγαγε πάντα τὰ χρηματικὰ κεφάλαιά του, τὰ ὅποια εἶχε καταθέσει παρὰ διαφόροις ἐμπορικοῖς οἰκίαις, ἵππευσεν καὶ ἀπῆλθε πρὸς νότον εἰς ἀναζήτησιν τῶν Πίντος, τῶν ἀρχηγῶν τῶν ὁποίων ἐγένωσκε τὸ κατὰ τῶν Ἰσπανῶν ἀρχαῖον μῖσος· τὸ παράδειγμα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, αἵτινες εἶχον δυνηθῆ νὰ χειραφετηθῶσι, ἐνέσπειρε παρὰ τοῖς Μεξικανοῖς τὰς ιδέας τῆς ἀνεξαρτησίας.

Ὁ Λοπές, μὲ τὴν κεφαλὴν πλήρη μυρίων φιλοδόξων σχεδίων, προὔχωρησε μέχρι οὗ ἀνεῦρε τὸ χωρίον τῶν Πίντος, τῶν ὁποίων ὁ ἀρχηγὸς ἤκουσεν αὐτοῦ εὐχαρίστως.

Προὔκειτο περὶ ἀποτινάξεως τοῦ ζυγοῦ τῶν κατακτητῶν ὁ Λοπέ· καὶ οἱ Πίντος εὐρέθησαν σύμφωνοι.

Ὁ τυχοδιώκτης, γενόμενος δεκτὸς νὰ ζῆ ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῆς ὠραίας τοῦ χωρίου, τῆς Παρθένου - τῆς - Ἀύρης, καὶ εἶδεν αὐτὴν.

Ὁ Λοπές οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῆ ἔρωτα.

Ἐκ φιλοδοξίας εἶχε προσπαθήσει νὰ παραπλανήσῃ τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀντιβασιλέως.

Ἀποτυχὼν εἰς τὰ σχέδιά του καὶ φυλακισθεὶς, ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῆ.

Ἡ ἐκδίκησις εἶναι τρομερὸν πάθος, ἀλλ' ὁ ἔρωσ ὑπερνικᾷ πάντα τὰ λοιπὰ.

Ὁ Λοπές ἤρασθη τῆς Παρθένου - τῆς - Ἀύρης δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς του, χάριν δ' αὐτῆς ἐλησμόνει τὰ πάντα.

Τότε, ἀπεφάσισεν ἀποκατασταθῆ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς.

Παρουσιασθεὶς ὅμως πρὸς αὐτοὺς ὡς ἐχθρὸς τῶν Ἰσπανῶν, μολοντί Ἰσπανὸς ὢν, ἔδει νὰ χαράξῃ ἑαυτῷ πορείαν, δυναμένην ν' ἀπομακρύνῃ τὰς ὑπονοίας.

Προσηνέχθη, λοιπόν, νὰ ὑπηρετῇ ὡς κατάσκοπος τῶν Πίντος, ὑπὸ τὸ πρῶτον σχημα πλανοδίου ἐμπόρου, νὰ ἐξέρχεται τοῦ χωρίου καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς αὐτό, νὰ κομίζῃ εἰδήσεις καὶ νὰ μεταδίδῃ ὁδηγίας εἰς τοὺς ἐν Μεξικῷ Ἰνδοῦς, νὰ ἐπισκοπῇ δὲ τὴν καταλλήλων στιγμὴν πρὸς ἀνακήρυξιν τῆς ἀνεξαρτησίας.

[Ἐστία συνίεσις].

Δ**

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνίεσις τῶν προηγούμενων φύλλον).

Ἀμφότεροι ἐκίνησαν τοὺς ἵππους τῶν, οἵτινες ὡς πτερωτοὶ διέτρεξαν τὴν ἀποστασιν δύο ἢ τριῶν λευγῶν, μεθ' ὃ ἐπανελάβον τὸ σύνθημα βᾶδισμά τῶν, ἐπιτρέποντες οὕτω τοῖς κυρίοις τῶν νὰ συνδιαλέγωνται ἀνέτως.

Τοιαυτοτρόπως, οἱ σύζυγοι ἀφίκοντο εἰς Μάν, ὅπου, σχεδὸν ἡσυχαι, διενυκτέρευσαν, τὴν δ' ἐπίοσαν ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν τῶν, διὰ μέσου τῶν ἀμμοδῶν δασῶν, ὅπως φθάσωσι τὴν ἐσπέραν εἰς Μεριδῶρ.

Ὁ Σαὶν - Λύκ ἐπίστευεν, ὅτι ἐκεῖ ἤθελεν εἶνε ἐκτὸς κινδύνου, ἐνῶ ἐγένωσκε τὸν ἐκ περιτροπῆς ἐξημμένον ἢ νωχελῆ χαρακτῆρα τοῦ βασιλέως, ὅστις, ἀναλόγως τῆς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Σαὶν - Λύκ πνευματικῆς διαθέσεως του, ἢ ἐξαπέστειλε κατὰ τῶν φυγῶν συζύγων εἰκοσιν ἀγγελιαφόρους καὶ ἑκατὸν σωματοφύλακας μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ συλλάβωσιν αὐτοὺς ζῶντας ἢ νεκρούς, ἢ ἠρκέσθη νὰ ἐκπέμψῃ στεναγμὸν, ἀποκαλύπτων ἐκτὸς τῶν σκεπασμάτων τῆς κλίνης τοὺς βραχίονας καθ' ἓνα δάκτυλον πλέον τοῦ συνήθους καὶ ψιθυρίζων:

— Ἄ! προδότα Σαὶν - Λύκ, νὰ μὴ σε γνωρίσω πρότερον!

Οἱ φυγάδες ὅμως οὐδ' ἀγγελιαφόρον, οὐδὲ σωματοφύλακα εἶχον ἀπαντήσῃ καθ' ὁδὸν, ἐπομένως ἐδικαιοῦντο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, νὰ πιστεύωσιν, ὅτι ὁ Ἐρρίκος Γ' εἶχεν εὐρεθῆ εἰς τὴν νωχελῆ διαθεσιν τοῦ πνεύματός του.

Τοῦτο πολλάκις ἔλεγεν ὁ Σαὶν - Λύκ, στρέφων συγχρόνως τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ οὐδ' ἐλάχιστον ἴχνος διώκτου ἀποκαλύπτων.

Ἐνῶ ὅμως κατεῖχετο ὑπὸ τοιαύτης σκέψεως, ἠσθάνθη τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του ψύχουσαν τὸν βραχίονά του καὶ ἀνεσκίρτησε, διότι δὲν ἦτο θωπεῖα.

— Παρατήρησον, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

Ὁ Σαὶν - Λύκ ἐστράφη καὶ εἶδεν εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀριζήσαντος ἵππεά, τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀκολουθοῦντα, ὅστις, ὡς ἐφαίνετο, ἐβίαζε μεγάλως τὸν ἵππον του.

Ἐκεῖνος ὁ ἵππεὺς ἦτο εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ καί, κατὰ φυσικὸν νόμον τῆς ὀπι-

κῆς, ἐφαίνετο μεγαλύτερος ἢ κατὰ φύσιν.

Τὴν σύμπτωσιν ἐκείνην ὁ Σαὶν - Λύκ ἐθεώρησε δυσοίωνον, εἴτε ἐνεκὰ τῆς ψυχολογικῆς διαθέσεώς του, τὴν ὁποίαν ἐν ἀκαταλλήλῳ στιγμῇ ἢ πραγματικότητος διέψευδεν, εἴτε διότι, παρὰ τὴν προσπεποιημένην γαλήνην του, ἐφοβεῖτο πάντοτε καινοφανῆ τινι τροπῇ τοῦ πνεύματος τοῦ βασιλέως.

— Ναι, πραγματικῶς, εἶπεν, ἄκων ὠχρίασα, βλέπω ἓνα ἵππεά ἐκεῖ κάτω.

— Ἄς φύγωμεν, ἀπήντησεν ἡ Ἰωάννα, κεντήσασα τὸν ἵππον τῆς.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Σαὶν - Λύκ, τοῦ ὁποίου τὴν ψυχραιμίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ταράξῃ ὁ φόβος, ἐν ἡσθάνετο ὁ ἵππεὺς ἐκεῖνος, καθ' ὅσον δύναμι νὰ κρίνω, εἶναι μόνος, δὲν ὀφείλομεν δὲ νὰ φύγωμεν ἐνώπιον ἐνὸς μόνου ἀνδρός. Ἄς παραμερίσωμεν καὶ ἄς ἀφίσωμεν αὐτὸν νὰ διέλθῃ ἔπειτα θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον ἡμῶν.

— Ἐὰν ὅμως σταματήσῃ;

— Ἐὰν σταματήσῃ, θὰ ἴδωμεν τίς εἶναι καὶ θὰ ἐνεργήσωμεν κατὰ τὴν περίστασιν.

— Ἐγχεὶς δίκαιον, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ἐγὼ δ' ἔσφαλον, προτείνασα νὰ φύγωμεν, ἀφοῦ ὁ Σαὶν - Λύκ εἶναι ἐδῶ, ἵνα μὲ ὑπερασπίσῃ.

— Ἀδιάφορον, ἄς φύγωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Σαὶν - Λύκ, ῥίψας τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου, τοῦ ὁποίου ὁ ἵππος ἔτρεχε τριποδίζων· βλέπω ἐπὶ τοῦ πῆλου τοῦ πτερόν καὶ ὑπ' αὐτὸ περιλαίμιον, τὰ ὅποια μοὶ προξενοῦσιν ἀνησυχίαν.

— Ὡ! Θεέ μου! Πῶς ἐν πτερόν καὶ ἐν περιλαίμιον δύναται νὰ σε ἀνησυχήσωσιν; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα τὸν σύζυγόν τῆς, ὅστις εἶχε λάβει τὸν ἵππον τῆς ἀπὸ τῶν ἡνίων καὶ ἔσυρεν αὐτὸν εἰς τὸ δάσος.

— Διότι τὸ μὲν πτερόν εἶναι χρώματος τοῦ σурμοῦ εἰς τὴν αὐλὴν κατ' αὐτάς, τὸ δὲ περιλαίμιον τοῦ νεωτέρου ἐπίσης σурμοῦ. Ἐμπρός, ἔμπρός, Ἰωάννα, ὁ ἵππεὺς μοὶ φαίνεται ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλέως, τοῦ σεπτοῦ κυρίου μου.

— Ἐμπρός, ἀπεκρίθη ἡ νεκρὰ γυνή, τρέμουσα ὡς φύλλον δένδρου ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι ἦτο δυνατὸν ν' ἀποχωρισθῆ τοῦ συζύγου τῆς.

Πλὴν ἡ φυγὴ δὲν ἦτο εὐκλως, διότι οἱ κλάδοι τῶν φηγῶν ἦσαν λίαν πυκνοὶ, ἀποτελοῦντες πραγματικὸν τεῖχος.

Πρὸς τοῦτοις, οἱ ἵπποι ἐβυθίζοντο μέχρι τοῦ στήθους εἰς τὸ ἀμμοῦδες ἔδαφος.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ ἵππεὺς ἐπλησίαζε ταχὺς ὡς κεραυνός, ἠκούετο δ' ὁ κρότος τῶν ὀπλῶν τοῦ ἵππου του ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ ὄρους.

— Ἡμᾶς τῷ ὄντι καταδιώκει, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα.

— Ἐὰν ἡμᾶς καταδιώκῃ, εἶπεν ὁ Σαὶν - Λύκ, σταματήσας τὸν ἵππον του, ἄς ἴδωμεν τί θέλει παρ' ἡμῶν, ἀφοῦ καὶ περὶ δύναται νὰ φθάσῃ ἡμᾶς.

— Σταματᾷ, εἶπεν ἡ νεκρὰ γυνή.

— Καὶ ἀφιππεύει, προσέθετο ὁ Σαὶν - Λύκ. Ἰδοῦ, εἰσδύει εἰς τὸ δάσος. Ἄ! μὰ τὴν πίστιν μου, καὶ ἂν ἦναι αὐτὸς ὁ διὰβολος, ὑπάγει εἰς προὑπάντησίν του.

— Περύμενε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, κρατήσασα τὸν σύζυγόν της, νομίζω ὅτι μὰς καλεῖ.

Τῷ ὄντι, ὁ ἀγνωστος, ἀφοῦ προσέδεσε τὸν ἵππον του εἰς ἓν δένδρον, εἰπῆλθεν εἰς τὸ δάσος, κράζων:

— Αἶ, εὐγενῆ μου! αἶ, εὐπατριδα μου, μὴ φεύγετε, μὲν, χίλιοι διαβόλοι! σὰς φέρω κἄτι ὅπου ἐχάσατε.

— Τί λέγει; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα.

— Ὅτι κἄτι ἐχάσαμεν, ἀπεκρίθη ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Αἶ, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀγνωστος, μικρὴ κύριε, ἐλησμονήσατε τὸ βραχιόλιόν σας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Κουρβίλλης. Τί διάβολο! γυναικεία εἰκὼν δὲν λησμονεῖται τοιοῦτοτρόπως, μάλιστα ἡ εἰκὼν τῆς σεβαστῆς κυρίας Κοσσέ. Χάριν πρὸς αὐτὴν τὴν ἀγαπητὴν μητέρα· μὴ με ἀναγκάζητε νὰ τρέχω τόσον.

— Καλέ, γνωρίζω αὐτὴν τὴν φωνήν! ἀνέκραξεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Ἄλλως, ὀμιλεῖ περὶ τῆς μητρός μου.

— Ἐχάσατε πραγματικῶς τὸ βραχιόλιόν σας, φίλη μου;

— Ναί· μόνον σήμερον τὸ πρωὶ τὸ ἀντελήφθην· ἀλλὰ δὲν ἠδύναμην νὰ ἐνθυμηθῶ πού εἶχον ἀφήσει αὐτό.

— Εἶναι ὁ Βουσύ, ἀνεφώνησεν αἴφνης ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Ὁ κόμης Βουσύ, ἐπανελάθε συγκεκριμένην ἡ Ἰωάννα, ὁ φίλος μας;

— Ὁ φίλος μας βεβαίως, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, σπεύδων πρὸς τὸν εὐπατρίδην μετ' ἴσης προθυμίας μετ' ὅσης ἀπέφευγεν αὐτὸν πρότερον.

— Ὁ Σαῖν-Λύκ! Λοιπόν, δὲν ἐπλανήθη, εἶπεν ὁ Βουσύ, ὅστις, δι' ἐνός ἄλλοματος, εἶχεν εὐρεθῆ μεταξύ τῶν δύο συζύγων.

— Καλὴν ἡμέραν, κυρία, ἐξηκολούθησεν, ἐνῶ ἐγέλα ἀπὸ καρδίας, προσφέρων πρὸς τὴν κόμησσαν τὸ παρ' αὐτῆς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Κουρβίλλης λησμονηθὲν βραχιόλιον.

— Μήπως ἐρχεσθε νὰ μὰς συλλάβητε ἐξ ὀνόματος τοῦ βασιλέως, κύριε Βουσύ; εἶπεν ἡ Ἰωάννα μειδιῶσα.

— Ὅχι, μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι· δὲν εἶμαι ἐκ τῶν θερμῶν φίλων τοῦ βασιλέως, ὥστε νὰ μοι ἀναθέσῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τοιαύτης ἐμπιστευτικῆς ἐντολῆς. Ὅχι, εὐρον τὸ βραχιόλιον ὑμῶν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Κουρβίλλης, ἐξ οὗ ἐνόησα, ὅτι εἶχετε διέλθει ἐκεῖθεν. Ἐκέντησα, λοιπόν, τὸν ἵππον μου καὶ κατεδίωξα ὑμᾶς ἄκων. Σύγγνωτέ μοι.

— Ὡστε, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, κατεχόμενος εἰσέτι ὑπὸ τίνος ὑπονομίας, μόνη ἡ τύχη ἐφῆρεν ὑμᾶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἡμῶν.

— Ἡ τύχη· ἀφοῦ δ' ἀπήντησα ὑμᾶς, θὰ εἶπω ἡ Πρόνοια.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ἐξηφανίσθη καὶ ἡ ἀπωτάτη ὑπόνοια ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ Σαῖν-Λύκ ἐνώπιον τοῦ διαυγοῦς ὀφθαλμοῦ καὶ τοῦ εἰλικρινοῦς μειδιάματος τοῦ ὠραίου εὐπατρίδου.

— Λοιπόν, εὐρίσκεσθε εἰς ὁδοπορίαν; εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Ὅδοιπορῶ, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, ἰπεύσας.

— Ἄλλ' ὄχι ὡς ἡμεῖς.

— Ὅχι, δυστυχῶς.

— Ὅχι ἕνεκα δυσμενείας, ἐννοῶ.

— Σχεδόν.

— Καὶ ὑπάγετε;

— Πρὸς τὴν Ἀγγέροσιν. Καὶ ὑμεῖς;

— Πρὸς τὰ ἐκεῖ.

— Ναί, ἐννοῶ, τὸ Βρισάκ κεῖται εἰς ἀπόστασιν δεκάδος λευγῶν ἐντεύθεν, μεταξὺ Ἀγγέροσος καὶ Σωμύρ, ἐπομένως μεταβαίνετε νὰ καταφύγητε εἰς τὸν πατρικὸν πύργον, ὡς τὰς καταδιωκομένας περιστεράς· ἀξιολόγα! θὰ ἐξήλευον τὴν εὐτυχίαν σας, ἐὰν μὴ ἡ ζηλοτυπία ἦτο δυσειδὲς ἐλάττωμα.

— Αἶ! κύριε Βουσύ, εἶπεν ἡ Ἰωάννα μετὰ βλέμματος ἐμπλέου ἐγνωμοσύνης, νυμφεύθητε καὶ θὰ εἶσθε ἐπίσης ὡς ἡμεῖς εὐτυχῆς· σὰς ὀμνύω ὅτι ἡ εὐτυχία εἶναι εὐχερὲς ἀπόκτημα, ὅταν ὑπάρχη ἀμοιβαία ἀγάπη.

Προσέβλεψε δὲ τὸν Σαῖν-Λύκ, μειδιῶσα ὡσεὶ ἐπιμαρτυρομένη αὐτόν.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, δυσπιστῶ πρὸς τὰς τοιαύτας εὐτυχίας· δὲν ἔχει ὅλος ὁ κόσμος τὴν τύχην νὰ νυμφευθῆ ὡς ὑμεῖς, ἐγκρίσει τοῦ βασιλέως.

— Αἶ καλὰ, ὑμεῖς ὁ τοῖς πᾶσιν ἀγαπητός!

— Ὅτε ἀγαπᾶται τις ὑπὸ πάντων, κυρία, εἶπεν ὁ Βουσύ, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ μὴ ἀγαπᾶται παρ' οὐδενός.

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ρίψασα βλέμμα συνεννοήσεως πρὸς τὸν σύζυγόν της, ἄφετε ἐμεῖ νὰ σὰς νυμφεύσω· τοιοῦτοτρόπως, πρῶτον μὲν θὰ καθησυχάσω πολλοὶ ζηλοτύποι σύζυγοι, τοὺς ὁποίους γνωρίζω, ἔπειτα σὰς ὑπόσχομαι τὴν εὐτυχίαν, τῆς ὁποίας τὴν ὑπαρξίν ἀρνείσθε.

— Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἡ εὐτυχία ὑπάρχει, εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ὁ Βουσύ, ἀλλὰ μόνον ἀρνοῦμαι, ὅτι ὑπάρχει δι' ἐμέ.

— Θέλετε νὰ σὰς νυμφεύσω; ἐπανελάθεν ἡ κυρία Σαῖν-Λύκ.

— Ἐὰν θὰ με νυμφεύσητε κατὰ τὴν ὑμετέραν ἀρέσκειαν, ὄχι· ἐὰν ὅμως με νυμφεύσητε κατὰ τὴν ἐμήν, ναί.

— Ὅμιλεῖτε ὡς τις ἀποφασισμένος νὰ μείνη ἀγαμος.

— Ἴσως.

— Λοιπόν, ἐράσθε γυναικός, τὴν ὁποίαν δὲν δύνασθε νὰ νυμφευθῆτε;

— Κόμη, πρὸς χάριν, εἶπεν ὁ Βουσύ, παρακαλέσατε τὴν κυρίαν Σαῖν-Λύκ νὰ μὴ βυθίζῃ μυρία ἐγγχειρίδια εἰς τὴν καρδίαν μου.

— Α! προσοχή, Βουσύ, διότι θὰ με κάμψετε νὰ πιστεύσω, ὅτι ἐρωτεύεσθε τὴν σύζυγόν μου.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ ὁμολογήσητε, ὅτι εἶμαι ἐραστῆς πλήρης ἀβρότητας καὶ ὅτι ἀδίκως οἱ σύζυγοι θὰ μ' ἐζηλοτύπουν.

— Α! εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ἐνθυμούμενος, ὅτι ὁ Βουσύ εἶχεν ὀδηγήσει παρ' αὐτῷ τὴν σύζυγόν του εἰς τὸ Λουβρον. Ἀδιάφορον ὅμως, ὁμολογή-

σατε ὅτι συνελήφθη που ἡ καρδία σας.

— Τὸ ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ἐξ ἑρωτος ἢ ἐξ ἰδιοτροπίας; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

— Ὑπὸ πάθους, κυρία.

— Θὰ σὰς θεραπεύσω.

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Θὰ σὰς νυμφεύσω.

— Ἀμφιβάλλω.

— Καὶ θὰ καταστήσω ὑμᾶς εὐτυχῆ ὡς ἀξίζετε.

— Οἴμοι! μόνη εὐτυχία νῦν εἶναι νὰ εἶμαι δυστυχῆς.

— Σὰς εἰδοποιῶ, ὅτι εἶμαι πολὺ ἐπιμονος, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Καὶ ἐγὼ; εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Κόμη, θὰ ἐνδώτητε.

— Ἀκούσατέ μου, κυρία, εἶπεν ὁ νέος· ἄς ὁδοιπορήσωμεν ὡς καλοὶ φίλοι· κατὰ πρῶτον ἄς ἐξέλθωμεν τοῦ ἀμώδου; τούτου ἐδάφους, ἐν ἀγαπᾶτε, καὶ ἔπειτα ἄς φθάσωμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μικρὸν χωρίον ἐκεῖ κάτω, ἵνα διανυκτερεύσωμεν.

— Εἰς ἐκεῖνο ἢ εἰς ἄλλο.

[Ἐ περὶ συνέχια].

Δμλ.

ΕΡΗΜΙΤΟΥ' ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΔΙΩΓΜΑ

Α'

Ἀκολουθῶν τις τὴν μεσημβρινοδυτικὴν ὄχθην τοῦ καλλιφροῦ καὶ ῥομαντικοῦ ποταμοῦ τῆς Ἀρκαδίας Λουσιίου, σχόντος τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ζεὺς, ἅμα τεχθεὶς, ἐλούσθη ἐν αὐτῷ, δῶρον ἀπὸ τῆς κωμολέως Δημητρίανης, διὰ μέσου βράχων ἀπορρώγων καὶ δασῶν ἀγρίων μὴ διασχιζομένων ἢ ὑπὸ στενῶν, ἐλικοειδῶν καὶ δυσβάτων ἀτραπῶν, θέλει εὐρεθῆ πρὸ τῶν ἐρειπίων διαλελυμένης Μονῆς.

Ἀναπαυομένη καὶ αὕτη ἐπὶ τῶν ἐρειπίων της ὡς πάντα τὰ ἱστορίαν κεκτημένα μνημεῖα μετὰ αἰῶνων ζώην, δείκνυσι, μ' ὄλην της τὴν ἐρήμωσιν, τὸ παρελθὸν μεγαλειότην της.

Ἐντὸς τῶν εὐρυχωρῶν αὐτῆς κελλιῶν, ἔθθα ἀπὸ πολλοῦ ἔπαυσεν ἀκουομένη ἢ ἡ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, ἔχουσι φωλεὰς αἱ ἀηδεῖς νυκτερίδες καὶ αἱ σαύραι. Τῶν κρημισμένων ἐστιατορίων της τὰ ἐζωγραφισμένα τοιχώματα ἐφθάρησαν ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ ἀμορφα τινὰ ἀπεικονίσματα ὑφίστανται ἔτι, θλιβεράς προξενούντα σκέψεις. Μόνον ἀπαξ ἢ δις κατ' ἔτος, ἡ ἔτι σωζομένη ἐκκλησίαι ἀνοίγεται καὶ τελεῖται τις πανηγυρίς· καθ' ἅπαντα τὸν ἄλλον χρόνον βασιλεύει ἡ ἐρημία.

Τὸ ἀπόκεντρον τοῦ μέρους, ἡ ἀγρία ἅμα καὶ ἀπότομος, τοποθεσία ἢ περικαλυπτομένη ὑπὸ πέπλου δεισιδαιμονίας, κωλύουσι τὴν σύχνασιν καὶ παρέχουσιν ὑλὴν διηγήσεων εἰς τοὺς ὑπερβολικοὺς καὶ τοὺς εὐφαντάστους. Ἐκεῖ τῶν δαιμόνων αἱ φωλεαί, ἐντὸς βόθρων ἀπυθμένων ἐσχηματισμένων ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀκούονται καταχθόνιοι κρότοι, ἐκεῖ τῶν Νη-

ρηίδων τὰ ἀπρόσιτα ἄντρα ἀντηχοῦντα μυστηριώδεις συνκυλίαις, ἐκεῖ, τέλος, τῶν φαντασμάτων αἱ κατοικίαι ἐστήθησαν ὑπὸ τῶν ἥττον ἀνεπτυγμένων περιοίκων. Πέτραι ῥιπτόμεναι οὐρανὸθεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, κατὰ τὸ λέγειν τῶν ἰδόντων, πλήττουσι, χωρὶς νὰ προξενῶσι βλάβην, ἐνῶ ἐξ ἑτέρου πίπτουσαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους συντρίβονται εἰς μυρία τεμάχια· τέλος ἄλλοι, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πιστεύοι, θρούλλοι λέγονται περὶ τοῦ μέρους ἐν ᾧ εὐρίσκονται τὰ ἐρείπια τῆς μονῆς, οὓς αἱ μάμμαι διηγοῦνται εἰς τοὺς ἐκπλήκτους ἐγγόνους των κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος.

Καὶ ὅμως ὁ εἰδὼς τὴν ἱστορίαν τῆς μονῆς τοῦ Φιλοσόφου — οὕτως ὀνομάζεται ἡ μονή — δὲν δύναται παρὰ νὰ λυπηταὶ διὰ τὴν ἐρήμωσίν της. Ἰδρυθεῖσα κατὰ τοὺς πρώτους τοῦ χριστιανισμοῦ αἰῶνας, καθ' οὓς οἱ μύσται τῆς θρησκείας, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσότητος ἐτέλουν τὰ ἱερά των μυστήρια κρύφα ἢ ἐντὸς κατακομβῶν ὑγρῶν ἢ ἐντὸς τῶν κοιλωμάτων ἀποκορήμων βράχων, ἐχρησίμευσεν ὡς καταφύγιον κατὰ τοὺς χαλεποὺς χρόνους τῆς δουλείας καὶ κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821, περιθάλασσα εἰς τοὺς κόλπους της ἀνθρώπους, οὓς ἡ σπάθη τοῦ Ἰμῆρη κατέδιωξεν, ἐξεπάτρισε καὶ κατέστρεψεν.

Ἦτο καὶ αὐτὴ εἰς τῶν παραγόντων τῆς δόξης τῆς Γόρτυνος, μετὰ τοῦ σχολείου τῆς Δημοτικῆς καὶ τῆς πυρίτιδος, καὶ ἐντὸς τῶν τειχῶν αὐτῆς οἱ Κύριλλοι, οἱ Γρηγόριοι καὶ οἱ Γερμανοὶ ὠνειροπόλησαν τῆς Πατρίδος τὴν ἀνάστασιν.

Ἀφ' οὗτο ὅμως τοὺς αἰματηροὺς τῶν πατέρων ἡμῶν ἀγῶνας ἔστεψεν ἡ ἐπιτυχία καὶ ὡς δῶρον περιλαμπρῶς ἐδόθη ἡμῖν ἡ Ἐλευθερία, ἡ λήθη καὶ ἡ ἀχαριστία ἐπήνεγκαν τὴν διάλυσίν της, καὶ ἡ διάλυσίς της ἔσχεν ὡς ἄμεσον καὶ ἀφρευκτον ἀποτέλεσμα τὴν ἐρήμωσιν.

Ἐνίοτε ὅμως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μοναχοὶ τινες ἐκ τῶν πέριξ μονῶν, εἴτε ἀλλοθῶθεν, ἤρχοντο καὶ διέμεναν ἐπὶ τινα χρόνον ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ἡ δυσχέρεια τῆς εὐρέσεως τροφῆς, ἡ μόνωσις καὶ ἡ ἀγριότης τοῦ τόπου ἀπεδίωκον αὐτοὺς ταχέως μεταβαίνοντας εἰς ἄλλας μονὰς πρὸς μεγαλύτεραν εὐζωίαν. Εἰς ἐκ τῶν τοιούτων μοναχῶν ἐνεφάνισθη ἡμέραν τινα εἰς τὴν μονήν. Ἐντὸς τοῦ καλλίτερου διατηρουμένου κελλίου ἔρριψεν ἄθλιον ἐγγῶριον τάπητα καὶ ἀθλιέστερον ἐφάπλωμα καὶ ἐνεκατέστη.

Οὐδεὶς ἐγνώριζεν αὐτόν, εἰς οὐδένα εἶπε ποτὲ τίς ἦτο. Οἱ μοναχοὶ τῆς ἐκεῖ που πλησίον εὐρισκομένης μονῆς τοῦ Προδρόμου, οἱ φέροντες εἰς αὐτὸν ἄρτον καὶ ἄλλα τρόφιμα, τὸν εὐρίσκον πάντοτε ῥεμβάζοντα.

Δὲν ἦτο γέρον, ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου ὅμως προσώπου του αἱ θλίψεις, αἱ δυστυχίαι καὶ αἱ τύψεις τοῦ συνειδότητος, εἶχον ἀναπληρώσει τὸ ἔργον τοῦ χρόνου. Τὸ σῶμά του ἦτο κεκυρωμένον καὶ ἡ κόμη του εἶχε λευκανθῆ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἐσθασμένοι. Ἦθελέ τις εὐκόλως τὸν ἐκλάβει ὡς παράφρονα. Μόνος, ἄνωθεν τῆς ἀ-

βύσσου, ἥτις πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἐξετείνεται καὶ ἐντὸς τῆς ὁποίας παταγωδῶς ὁ Λούσιος ἐκύλιε τὰ ρεῖθρά του, ἵστατο ὦρας ἀκίνητος, σιωπηλός, βλοσυρός, ῥεμβώδης. Ἐνδύμυχός τις σκέψις, τύψεις τις σκληρὰ τὸν ἐβασάνιζεν ἀδιαλείπτως. Ἦτο ναυαγός, ἀγνοῶν ποῦ εὐρίσκεται καὶ διατὶ εὐρίσκεται ἐκεῖ. Οἱ θελήσαντες νὰ τῷ ὁμιλήσωσιν ἀπέτυχον, διότι ἦτο σιωπηλός ὡς ὁ τάφος. Ἐζῆ ὡς φυτὸν μᾶλλον ἢ ὡς ἄνθρωπος, μὴ βηματίζων ἐκτὸς τῆς μονῆς.

B'

Εἶχον παρέλθει δύο ἔτη, ἀφ' οὗτο εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἐν τῇ μονῇ.

Ὁ χειμὼν βαρὺς καὶ παγερός εἶχεν ἀπλώσει λευκὴν χιόνα σιγδόνην ἐπὶ τῶν ὄρεων. Τὰ πτηνὰ ἔπαυσαν πλέον κελαιδοῦντα. Ἡ φύσις ἦτο νεκρά. Πολλάκις, ἐνῶ ὁ ἄνεμος τὰς νύκτας μυκώμενος ἀγριῶς διὰ τῶν χαραδρῶν καὶ τῶν φραγγῶν ἐπλήρου τρόμου τὰς καρδίαις, οὗτος, ἀψηφῶν τὸ ψῦχος, ἐξήρχετο ὡς φάσμα τοῦ κελλίου τοῦ καὶ περιεπάτει ψιθυρίζων ἀκαταλήπτους λέξεις, ἃς ὁ ἄνεμος παρέσυρεν ὡς ῥάκη.

Οἱ μοναχοὶ τὸν ἐπεσκέπτοντο τακτικῶς. Ἐσπέραν τινα εὐρον αὐτὸν κλινῆρη.

Προσεκάλεσαν ἰατρόν, διέταξεν οὗτος φάρμακά τινα, ἀλλ' εἶπεν εἰς τοὺς μοναχοὺς, ὅτι ἡ θέσις του ἦτο ἀπελπιστικῆ. Ἡ κακὴ διαίτα, ἡ ἐκθεσις αὐτοῦ εἰς τὸ ψῦχος, ἡ ἡθικὴ αὐτοῦ κατάστασις εἶχον κλονίσει τὸ σεσθρωμένον σῶμά του. Πράγματι δὲ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν αἱ δυνάμεις του ἐξηνηλοῦντο καὶ τοῦ θανάτου ἡ σφαγὴ ἤρξατο ἐπιτιθεμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Τὴν πέμπτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀσθενείας του ἐκάλεσε τὸν μοναχόν, ὃν εἶχον ἀφήσει ἵνα τὸν περιποιῆται.

— Ἐφθασα εἰς τὸ τέμα, ἐψιθύρισε αὐτῷ ἀγωνιῶν.

— Μὴ ἀπελπίζησαι, πάτερ ἅγιε, εἶπεν ὁ μοναχός.

— Ἡ τελευταία ὦρα ἐσήμανεν. . . Ὁ Θεός. . .

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ περῶν τὴν φράσιν, διότι βῆξ τραχεῖα τὸν ἀπέπειξε.

— Νὰ φέρωμεν πάλιν τὸν ἰατρόν, εἶπεν ὁ μοναχός.

— Ὅχι, ὄχι! ἐκράυγασεν ὁ ἐρημίτης, ὁ ἰατρός εἶναι περιττός. . . εἶπε μόνον εἰς τὸν ἡγούμενον νὰ ἔλθῃ νὰ με ἐξομολογήσῃ.

— Ἀλλά. . .

— Σὲ παρακαλῶ, ἐπανάλαθεν ὁ πάσχων καταβάλλων τὰς ἐναπολειπομένας αὐτῷ δυνάμεις.

Ὁ μοναχός ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἦλθεν ὁ ἡγούμενος, γέρον λευκογένειος καὶ σεβάσμιος τὴν ὄψιν.

— Ἦλθες, πάτερ μου, ἐκράυγασεν ὁ ἐρημίτης μετὰ χαρᾶς δοκιμάζων νὰ ἐγερθῆ.

— Κάθησε, τέκνον μου, τῷ εἶπεν ὁ ἡγούμενος, πῶς αἰσθάνεσαι;

— Ἀποθνήσκω! ἀπήντησεν ὁ ἀσθενής, καὶ προτοῦ ἀποθᾶνθαι θέλω νὰ ἐλαφρώσω τὴν συνειδησίμ μου καὶ νὰ τύχω τῆς συγγνώμης τοῦ Θεοῦ, ἂν ὁ Θεὸς συγχωρῇ ἀνθρώπους ὡς ἐμέ.

— Ὁ Θεὸς εἶναι πολυεύσπλαγχνος, εἶπεν ὁ ἡγούμενος καὶ ἔκαμε νεῦμα εἰς τοὺς ἀκολουθήσαντας αὐτὸν μοναχοὺς νὰ ἀπέλθωσιν.

Ἄμα οὗτοι ἀπῆλθον, ὁ ἐρημίτης σύρων τὸν ἡγούμενον ἐκ τοῦ φορέματος:

— Πλησίασε, πάτερ μου, τῷ εἶπε μεφωνήν ἔντρομον, πλησίασε, διότι, ὅτι ἔχω νὰ σοὶ εἶπω εἶναι φορικτόν, εἶναι ἀπαίσιον.

— Σὲ ἀκούω, τέκνον μου, ἀπήντησεν ὁ ἡγούμενος. Καὶ ἐκάθησε πλησίον του.

Ἦτο ἤδη νύξ.

Ὁ ἄνεμος μυκώμενος ἔξω ἔκαμνε τὴν θύραν τοῦ κελλίου νὰ τρίξη καὶ ἡ θαμβερά κανδύλα, ἥτις ἐκρέματο ἀπὸ τῆς ὀρυφῆς, ἔχυνεν ὑπερύθρον λάμψιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἐρημίτου, ὅπερ εἶχε λάθει ἐκφρασίμ τρόμου ἄμα καὶ παραφορᾶς.

— Εἶμαι ξένος, πάτερ μου, ἤρξατο λέγων, καὶ κανεὶς δὲν με γνωρίζει εἰς αὐτὸν τὸν τόπον. Τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον ἐγεννήθην ἦτο μικρὸν χωρίον πλησίον τῶν Πατρῶν.

Ὁ πατήρ μου, πτωχὸς γεωργός, μόλις κατάρθωνε νὰ μᾶς τρέφῃ. Καὶ ἐγὼ ἠκολούθησα τὸ ἔργον τοῦ πατρός μου. Ἐγεννα γεωργός.

Ἀπὸ πρῶτας μέχρις ἐσπέρας με τὸ ἄροτρον καὶ τοὺς βόας εἰραζόμεν εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ μόλις ἐζῶμεν.

Εἶχον μάθει ὀλίγα γράμματα, ἄτινα με ἐδίδαξεν ὁ ἐρημέριος τοῦ χωρίου, καὶ ὁσάκις ἠδύναμην ἐμελέτων, αὐτοὶ γεωργός, ὅσα βιβλία εὐρίσκον οὕτω κατάρθωσα κᾶπως νὰ ἀναπτυχθῶ.

Ἀλλὰ τί νὰ σοὶ εἶπω, πάτερ μου, ἡ ζωὴ αὐτῆ τοῦ χωρίου δὲν με νηχαρίσκει. Δὲν ὠμοιάζον τοὺς ἄλλους ἀδελφούς μου· καὶ ὅταν τὸ ἐσπέρας, κεκμηκῶς ἐκ τῆς ἡμερησίας ἐργασίας, ἐπέστρεφον καὶ ἐκαθήμεν παρὰ τὴν πυρὰν τῆς πατρικῆς μου καλύθης, ἀντὶ νὰ ἡμαὶ εὐθυμος ὡς αὐτοί, ἦμην πάντοτε σκυθρωπός, ὀλιγόλογος.

Ἦσθάνομην ἐν ἐμαυτῷ δύνάμιν, ἥτις μοὶ ἐφάνετο, ὅτι εἰς τοὺς ἄλλους δὲν ἐνυπῆρχε καὶ ἥτις ὅμως ἀπώλλυτο.

[Ἐπταετα συνέχεια.]

A. Π. Γ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Χάριν τῶν ἐνεκα τῆς ἐπιστρατεύσεως ἀναγκασθέντων νὰ διακόψωσι τὴν ἀνάγνωσιν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὑπεβιβᾶσμεν τὴν τιμὴν τῶν προηγουμένων φύλων εἰς λεπτὰ 10 ἕκαστον ἀντὶ τῆς ὀρισμένης εἰκοσαλέπτου.

Φύλλα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς δὲ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν παρὰ τοὺς ἡμετέροις ἀνταποκριταῖς. Ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας καὶ πρὸς πάντα αἰτοῦντα καὶ προκαταβάλλοντα τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημα ἢ ἄλλως.